

Схід серця й духа

Григорій Хорошко

— Кому ти служиш мить бажання?
Чому на мене пало твоє позіхання?
Чому до рук своїх мій розум ти прибрати так бажаєш?
Невже нічого кращого ніяк не знайдеш?

— Не розуму твого собі бажаю.
Собі ціну, повір мені, я знаю.
І не розмінююсь я на дрібних істот.
Між зелені та тих кордонів вод.

— Тоді скажи мені чого бажаєш.
Та свій обрис мені ти для чого являєш?

— Я тут лише... по твою душу.
Забрати її із собою мушу.
Щоб з гідним серцем я могла її зв'язати.
Та милість для очей своїх же мати.
Бо коли серце зле ганьбить свій дух.
Лиш грош ціна тому хто запустив її у цей жорсткий круг.

— Ну що ж... тобі я опиратись не бажаю.
Лише знання я на останок отримати маю.
Лише скажи: навіщо було це буття,
Як серце з духом поділити не змогли життя?

— У світі повного страждання та позбав.
Усім Господь можливість "бути" дарував.
Хтось витратив її, а хтось на благо скористався.
І кожен з нас знайшов лиш те за чим він гнався.

І відлетіли вони посеред ночі.
І обійняли їх обох вітра у тій темній кручі.
Де світ зійшовся з небесами.
А вітер з водами та із зорями.

Зійдуться й серце з духом знову.
Та долю проживуть вони чудову.